

PASTÝŘSKÝ LIST

Drazí bratři a sestry, moji milí diecézáni,

uplynulo již několik týdnů od chvíle, kdy jsme spolu vstoupili na jednu loď. Dovolte, abych se přidržel tohoto příměru. Při biskupské konsekraci jste mně tak mnozí v naší katedrále byli blízko svou osobní účastí, jiní jste sledovali přímý přenos televize Noe, tolik z Vás se duchovně sjednotilo v modlitbě. Chci Vám všem ze srdce poděkovat. Nejrady bych každému z Vás alespoň podal ruku na znamení křesťanského přátelství a potvrzení toho, že patříme nyní k sobě, že z nás dobrý Bůh učinil jednu diecézní rodinu. Vypluli jsme na oné jedné lodi společně a máme před sebou cestu, při níž se nám může podařit, abychom se viděli, osobně setkali a ve svědectví o Kristu se povzbudili.

Rád bych Vám připomněl několik důležitých myšlenek, kterými od prvních chvil přítomnosti mezi Vámi žiji a které jsem už naznačil v závěru slavnosti mého biskupského svěcení.

1. Předně se domnívám, že nelze, abychom se o růst Božího království v naší diecézi, a v našich srdcích především, snažili sami. Podporujme se vzájemně, inspirujme jeden druhého, využijme nabídnuté ruce druhých k pomoci, mluvmе spolu o křesťanských hodnotách, buďme vnímaví k nouzi druhých, nenechme nikoho opuštěného a chápeme přítomnost druhých lidí v naší blízkosti jako Boží dar, doplňující náš vlastní život.

2. Nad objektivním nedostatkem duchovních povolání v naší diecézi a v celé české provincii jen naříkat nemůžeme. Můžeme a máme však s vážností přijmout Ježíšův pokyn k úpěnlivé modlitbě za nová duchovní povolání. Přidat k tomuto úmyslu byť i nepatrnou vlastní obět' nám nikdo zakazovat nebude. Je třeba otevřeně mluvit o vznešenosti a kráse duchovního povolání zvláště s mladými lidmi a svým příkladným osobním životem jim naznačit, a nebát se toho, že křesťanství někoho vede i k vyšším ideálům, totiž k velkorysému zasvěcení se Bohu. Sami Vaši kněží a duchovní správci či

jednotlivé, i když zatím ne mnohé, řeholní komunity sester se jistě s Vámi rádi podělí o svou starost dostatečného počtu svých pokračovatelů. Prosím, naslouchejte jim.

3. Jak důležité jsou rodové kořeny! Jak cenné je dědictví našich otců a matek! Naše diecéze má dramatickou a velmi bohatou historii svědectví. Mnozí naši diecézní předkové ve víře zde pro Krista, spravedlnost a pravdu trpěli. Máme právo počítat s duchovním užitekem jejich obětí. Stavba nebo obnova naší společné lodě má v nich už své podpalubí.

4. Každoročně se v měsíci lednu v celé Kristově církvi křesťané modlí za své sjednocení. Oprávněně, protože naše rozdělení a křesťanská nejednota je pro svět pohoršením. Na počátku těchto našich modliteb ať má významné místo i prosba k Pánu za nás samé, tedy za svornost nás katolíků, i naše ochota jakékoliv neshody mezi námi překonávat co nejúčinněji a nejrychleji. Bez vzájemné upřímné lásky, jednoty a pokoje bychom se vědomě vystavovali stavu vlastní svrchované nouze a bídy.

5. Oheň spaluje, ale i čistí a hřeje. Nadšený člověk pro věc Kristovu je ohněm, který prospívá druhým lidem v temnotách nevědomosti, ale i v chladu mezilidských vztahů. O tomto ohni Ježíš mluví, když si přeje, aby už vzplanul. Evangelní horlivost se nedá nikomu nadiktovat, ale ani se nedá odkládat. Smíme to být právě my, kdo se Kristovy žhnoucí pochodně ujme a ji v této době druhým ponese.

Moji drazí přátelé, bratři a sestry, čeká nás dobrodružná a krásná plavba. Už několik málo mil jsme společně urazili. Maria – Stella maris nám už několikrát zasvitla. Není důvodu se obávat rozbouřeného moře a jeho divokých vln, dorážejících na naši lodičku. Nepohltí ji, neboť v ní je s námi On, Kristus, Zachránce a Spasitel.

Ze srdce Vám žehnám, modlím se za Vás a prosím i o Vaše modlitby.

Váš

+ Jan, biskup